

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marzanny Woltman - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2022 r.

sprawy **M. P. (1)**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu

z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 150/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1228/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 150/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. B. D.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w rezultacie błędną konkluzję co do stanu faktycznego sprawy, tj. uznanie, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, podczas gdy zgromadzone w niniejszej sprawie dowody wskazują, iż oskarżony spożył alkohol już po zaniechaniu czynności prowadzenia pojazdu mechanicznego, wobec czego nie mógł dopuścić się przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 1 kk</p> <p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk:</p> <p>- poprzez błędną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego, polegającą na uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań świadka S. B. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a pominięcie zeznań tego świadka złożonych w postępowaniu sądowym, a także uznanie za niewiarygodne zeznań świadków Z. T. i M. T. (1), pomimo że ich zeznania były spójne i korespondowały z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>odmowie przyznania przymiotu wiarygodności zeznaniom oskarżonego w części, w której znalazły potwierdzenie w całym zebranym materiale dowodowym w sprawie,</p> <p>- poprzez błędną ocenę dowodów, sprzeczną z logiką a polegającą na uznaniu, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego wyklucza zdaniem sądu podaną przez oskarżonego wersję zdarzeń, zgodnie z którą oskarżony wypił alkohol po tym jak zakończył jazdę samochodem co potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, podczas gdy opinia została sporządzona wariantowo i dwa z pięciu podanych przez biegłą wariantów wykazują zgodność z wyjaśnieniami oskarżonego, zatem opinia nie wyklucza wersji podanej przez oskarżonego</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, mogących rzutować na treść wyroku. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna, szczegółowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot</p>		

wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w ten sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk i została w pełni zaaprobowana przez organ odwoławczy. Trzeba podkreślić, że w przypadku gdy pierwszoinstancyjna ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc w pełni odpowiada wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 kpk, to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od nadmiernie drobiazgowego uzasadniania wyroku, co sprowadzałoby się do powtarzania prawidłowych argumentów zawartych w pisemnych motywach orzeczenia sądu meriti (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt IV KK 374/20, Legalis nr 2494645).

Rozpatrując zarzut z tej kategorii obrazy prawa procesowego nie można zapominać o tym, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia środka odwoławczego oparcie się przez jego autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu meriti, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, Legalis nr 2532477). Poza tym dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 kpk nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 46/21, Lex nr 318914).

Mając na względzie powyższe rozważania teoretyczne, Sąd Okręgowy odrzucił jako nieuzasadniony zarzut błędnej oceny dowodów podniesiony w apelacjach obu obrońców. Żaden z nich nie wykazał w sposób przekonujący aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędów przy weryfikacji całego zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności. Apelujący we wniesionych środkach odwoławczych zaprezentowali jedynie alternatywną wersję inkryminowanego zdarzenia, która sprowadzała się do dokonania odmiennej oceny dowodów i obdarzenia przymiotem wiarygodności tych dowodów (bądź pewnych ich fragmentów), które potwierdzały prezentowaną przez oskarżonego wersję wydarzeń, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne materiału dowodowego nie pozostającego w zgodzie z wyjaśnieniami M. P. (1). Jak już była wcześniej mowa, taki sposób negowania poprawności dokonanej przez organ meriti oceny dowodów nie mógł doprowadzić do skutecznego podważenia stanowiska Sądu Rejonowego w tym aspekcie wyrokowania.

Każdy z obrońców negował wartość dowodową zeznań świadka S. B. skupiając się przede wszystkim

na podkreśleniu, że przesłuchiwany na rozprawie S. B. zaprzeczył by w czasie pierwszej wizyty oskarżonego na stacji benzynowej poczuł od niego woń alkoholu. Rzeczywiście takie stwierdzenie świadka zostało zaprotokołowane. Nie można też zaprzeczyć temu, iż składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym S. B. na temat zachowania oskarżonego na stacji benzynowej podał, że dopiero po jakimś czasie poczuł od niego alkohol. To ostatnie oświadczenie nie było precyzyjne i do końca nie wiadomo czy świadek nie mówił już o drugiej bytności oskarżonego na stacji paliw. Zakładając nawet, że chodziło jeszcze o pierwszą wizytę M. P. (1) nie można abstrahować od tego, iż na podstawie innych, wcześniej zaobserwowanych symptomów w zachowaniu w/wym (niewyraźna mowa, zachwiana równowaga) ten pracownik stacji oparł swoją opinię, że już wtedy gdy oskarżony znalazł się na stacji benzynowej za pierwszym razem był pod wpływem działania alkoholu. Nawet więc przyjmując, zgodnie z tezami zawartymi w apelacjach, że świadek S. B. nie wyczuwał alkoholu od oskarżonego kiedy tej nocy pierwszy raz przyjechał na stację benzynową, to nie było powodów dla podważenia jego niezmiennej oceny, iż oskarżony już wtedy był nietrzeźwy. Stan ten do tego stopnia wzbudził jego niepokój, że zdecydował się on na zawiadomienie Policji po tym jak zobaczył, że oskarżony odjeżdża jako kierujący samochodem. S. B. niewątpliwie nie zdecydowałby się na taki krok gdyby nie był przekonany o tym, że opuszczający stację klient rzeczywiście znajduje się w stanie nietrzeźwości albowiem mógłby się w ten sposób narazić na zarzut nieuzasadnionego wezwania patrolu

policyjnego. Skarżący wiele uwagi poświęcił wykazaniu, że odczucia świadka o znajdowaniu się przez oskarżonego pod wpływem działania alkoholu już w trakcie pierwszej wizyty na stacji benzynowej nie zostały potwierdzone żadnym innym obiektywnym dowodem i dlatego nie można M. P. (1) przypisać prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w przypadku pierwszego jego przybycia na stację. Odnosząc się do tych rozważań Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że podsądnemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk w dniu 20 grudnia 2019 r. o godz. 01:57, a więc w czasie kiedy po raz drugi przyjechał samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) na stację paliw (...). Skoro nie objęto zarzutem kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości wcześniejszego przyjazdu na stację to nie miały istotnego znaczenia twierdzenia obrońców, w których zapewniali, że nawet jeżeli w organizmie oskarżonego o godz. 01:20 znajdował się jeszcze alkohol to jego stężenie nie było na tyle duże by można mu przypisać odpowiedzialność karną za czyn z art. 178a § 1 kk. Obrońca adw. K. A. negując wartość dowodową zeznań S. B. starał się wykazać jeszcze, że świadek ten był źle nastawiony do oskarżonego i założywszy stan nietrzeźwości oskarżonego w trakcie pobytu na stacji benzynowej składając zeznania chciał za wszelką cenę udowodnić tę tezę. Sąd Okręgowy nie zgodził się jednak ze skarżącym. Należało bowiem dostrzec, że świadek S. B. nie znał wcześniej oskarżonego, nie był z nim w żaden sposób skonfliktowany i nie miał podstaw by intencjonalnie składać niekorzystne dla niego

zeznania w tej sprawie karnej. Przeciwnie wręcz, świadek wykazał się godną pochwałą obywatelską postawą wzywając Policję w związku z zaobserwowanym, podejrzanym zachowaniem się oskarżonego. Podsumowując powyższe, Sąd odwoławczy uznał trafność oceny dowodu zeznań S. B. dokonanej przez Sąd Rejonowy. Relacja świadka była bowiem spójna, logiczna i konsekwentna (nie licząc mało znaczącego oświadczenia o niewyczuwaniu alkoholu od oskarżonego przy jego pierwszej nocnej obecności na stacji benzynowej) i przede wszystkim korelowała ona z innymi dowodami ocenionymi jako wiarygodne, w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji Ł. D., Ł. Ł., protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu oraz opinii biegłej S. P..

Apelujący forsując jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego bezzasadnie wskazywali na ich korelację z zeznaniami świadków Z. T. i M. T. (2) oraz z opinią biegłej toksykolog S. P., a także na brak sprzeczności między opisem zdarzeń przez M. P. (1) i pozostałymi dowodami. Zwrócić należy uwagę, że zeznania Z. T. oraz M. T. (2) nie zostały przez Sąd Rejonowy uznane za wiarygodne i Sąd odwoławczy to logiczne i racjonalne stanowisko w pełni podziela. Bez znaczenia w takich okolicznościach był fakt, że zeznania tych osób w pewnej części korelowały z opisem zdarzeń przedstawionym przez podsądnego M. P. (1), co miało wykreować korzystne dla oskarżonego okoliczności faktyczne. Natomiast pozostałe dowody, wbrew nietrafnym opiniom obrońców, podważały prawdziwość wersji lansowanej przez podsądnego, wedle której miał on bardzo szybko

spożyć alkohol w samochodzie już po dojechaniu na stację benzynową o godz. 01:57, gdzie miał oczekiwać na przyjazd kolegi Z. T.. Jak wynikało z omówionych wyżej zeznań świadka S. B. oskarżony już przy pierwszej bytności na stacji, ok. godz. 1:20 przejawiał symptomy jak pod działaniem alkoholu (niewyraźna mowa przy podawaniu nazw produktów, jakiego M. P. chciał zakupić; chwiejny, niepewny krok). Ponadto, oskarżony w trakcie interwencji Policji przyznał się funkcjonariuszom, że wcześniej spożywał alkohol, dodając, że nikt mu nie udowodni kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości. Podsądny z kolei do protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu podał, że spożywał alkohol w dniu 19 grudnia 2019 r. o godz. 15:00, tj. wódkę 0,2 l i piwo 0,5l. Sporządzona w tej sprawie opinia biegłej S. P. w wariantach nr V zakładająca, że M. P. (1) spożył alkohol przed przybyciem o godz. 01:57 na stację benzynową, wskazywała, iż w czasie przeprowadzania badań analizatorem wydechu znajdował się już w fazie eliminacji alkoholu z organizmu. Biegła uwzględniając wyniki wspomnianych badań oraz retrospektywną ich korektę wyliczyła, że o godz. 01:57 poziom stężenia alkoholu we krwi oskarżonego wynosił 2,5-2,6 promila. Prawdą jest, na co powołują się obrońcy, że biegła S. P. dokonała jeszcze czterech innych wyliczeń celem sprawdzenia wiarygodności poszczególnych wersji (odnośnie ilości i mocy wypitego alkoholu) oskarżonego przedstawianych w jego wyjaśnieniach. Rzeczywiście w przypadku dwóch z nich (wariant III i IV) biegła stwierdziła, iż analiza porównawcza wyników obliczeń z wynikami badań pośrednich

wykazuje akceptowalną zgodność i tym samym nie wyklucza tej wersji spożycia danej ilości napoju alkoholowego w wymienionym czasie. Zaznaczyć jednak trzeba, że oba te warianty opierały się wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego, wedle których spożył alkohol dopiero na stacji, po zaparkowaniu pojazdu o godz. 01:57. Ta wersja słusznie jednak została odrzucona przez organ orzekający jako niewiarygodna oraz sprzeczna z pozostałym materiałem dowodowym obdarzonym przymiotem wiarygodności. Apelujący obrońcy przedstawiając tezę jakoby opinia biegłej potwierdzała prawdziwość relacji podsądnego czynili to więc w całkowitym oderwaniu od treści pozostałych, wiarygodnych, dowodów, omówionych wcześniej, przez co organ odwoławczy nie mógł zaaprobować ich twierdzeń. Nie było też najmniejszych powodów aby powątpiewać w prawidłowość wskazań biegłej z ZMS-u co do większej pewności drugiego z uzyskanych wyników badania analizatorem wydechu. Pierwszy z wyników dość mocno odbiegał od drugiego, był niższy o 0,17 mg/l, co wobec krótkiego czasu między tymi pomiarami (8 minut) mogło być wynikiem hiperwentylacji. Obrońca w apelacji starał się wykazać, że jest to wątpliwość wymagająca uwzględnienia na korzyść oskarżonego, zapominając przy tym o zasadach logiki. Jeśli mowa była o hiperwentylacji to oczywistym jest, że wówczas wynik jest zaniżony i ten należy poddać w wątpliwość. Poza tym zachodziła korelacja między drugim a trzecim pomiarem. Twierdzenia obrony w tym zakresie miały zatem charakter czysto spekulacyjny. Apelujący nie zgadzali

się jeszcze ze stwierdzeniem, że o niewiarygodności kluczowej części wyjaśnień M. P. (1) miałoby świadczyć to, iż nie powiedział on ani pracownikowi stacji, ani też funkcjonariuszom Policji o spożyciu alkoholu w postaci cytrynowki dopiero po przyjechaniu na stację benzynową za drugim razem i unieruchomieniu pojazdu. Sąd Okręgowy nie podzielił jednak wątpliwości skarżących co do słuszności tej tezy. Warto nadmienić, że argumentacja obrońców przedstawiona w tej części apelacji była nieracjonalna i dodatkowo sprzeczna z innymi miarodajnymi dowodami. Apelujący utrzymywali bowiem, że oskarżony był na tyle pijany, iż po prostu nie myślał racjonalnie i dlatego obecnym na miejscu inkryminowanego zdarzenia osobom nie przekazał informacji, która wykluczyłaby jego odpowiedzialność karną. Jednakże według niewiarygodnej wersji M. P. (1) wypił on cytrynowkę w ilości 250-400 ml w aucie po wyłączeniu silnika samochodu, co miało nastąpić niespełna minutę, po czym poszedł do sklepu na stacji. Niemożliwym jest by po upływie zaledwie kilku minut pomiędzy wypiciem cytrynowki a rozmową ze S. B. poziom alkoholu w organizmie oskarżonego tak szybko wzrósł by wpłynął on na zachowanie podsądnego jakie zaobserwował świadek S. B.. Policjanci pojawili się na miejscu zdarzenia zaledwie po 18 minutach od ich wezwania, zatem wtedy jeszcze nie nastąpiłby szczyt fazy wchłaniania alkoholu u M. P.. W tamtym czasie, jego stan nietrzeźwości (przy założeniu wersji oskarżonego z wypiciem alkoholu dopiero na stacji) nie mógł być więc tak duży by uniemożliwiał mu racjonalne myślenie i dostrzeżenie

konieczności poinformowania osób podejmujących wobec niego interwencję o niezwykle ważnej okoliczności co do czasu i miejsca spożytego alkoholu. Znamienne są przy tym zeznania policjantów, których oskarżony informował kiedy rzeczywiście spożywał alkohol. Wskazania dla funkcjonariuszy Policji wcale nie zgadzają się z tym o czym zapewniał później w swoich wyjaśnieniach oskarżony. Ubocznie można jeszcze dodać, że gdyby rzeczywiście po upływie niecałych 30 minut od wypicia w aucie cytrynówki nastąpił szczyt fazy wchłaniania alkoholu w organizmie M. P. (1) to wtedy wyniki badań analizatorem wydechu przeprowadzonych trzykrotnie w godzinach od 02:50 do 03:30 wykazałyby znacznie niższe wartości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. obrońcy zajęli się jeszcze w ramach omawianego zarzutu kwestią braku odnalezienia butelki po cytrynówce w samochodzie oskarżonego. Zgodzić się z nimi należało, że rzeczywiście nikt z obecnych na miejscu (policjantów i pracownik stacji) nie zajmował się poszukiwaniem tego przedmiotu, co jest zrozumiałe w świetle tego, iż M. P. (1) nie mówił im o wypiciu cytrynówki podczas całej interwencji policyjnej. Niemniej jednak okoliczność ta nie miała większego znaczenia dla badania poprawności wydanego orzeczenia albowiem oceniony jako wiarygodny materiał dowodowy wykluczył prawdziwość wersji zdarzeń kreowanej w wyjaśnieniach. Na koniec jeszcze należało słów kilka poświęcić twierdzeniom apelujących o wysokiej konsekwencji wyjaśnień M. P. (1) mającej poświadczać jego prawdomówność. sytuacji kiedy podsądny zrozumiał grożące mu konsekwencje swojego

zachowania stworzył taką linię obrony, która miała służyć do ochrony przed odpowiedzialnością karną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Warto wspomnieć, że pierwsze wyjaśnienia oskarżony składał półtora miesiąca po zdarzeniu, zatem miał dużo czasu by przygotować swoją wersję wydarzeń. Okoliczność w postaci niezmienności wyjaśnień, wbrew odmiennemu stanowisku skarżących, wcale jednak nie była gwarantem wiarygodności omawianego dowodu, zwłaszcza uwzględniając brak korelacji wersji wykreowanej przez podsądnego z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym również z częścią zeznań powołanych przez niego świadków Z. T. oraz M. T. (1), o czym dalej poniżej.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie wykazała żadnych nieprawidłowości przy ocenie dowodów z zeznań Z. T. oraz M. T. (1). Jak zauważył Sąd I instancji przedstawiony przez świadków opis zdarzeń w domu w/wym z udziałem oskarżonego nie był ze sobą spójny, a nadto nie korelował z treścią wyjaśnień oskarżonego (np. chwila kiedy zapadła decyzja o wyjeździe na imprezę do P., moment kiedy podsądny opuścił dom T.). Trafnie też Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na zadziwiająco po upływie ponad półtora roku od inkryminowanego zdarzenia pamięć świadka M. T. (1) co do detali z wieczoru i nocy z 19 na 20 grudnia 2019 r., która zważywszy na znajomość z oskarżonym poddawała w wątpliwość prawdziwość jej relacji. Wobec tego, że oskarżony w mocno zaawansowanym etapie postępowania powołał na świadków

w/w osoby, o których wiedzy o inkryminowanym zdarzeniu wcześniej nie wspominał konieczne było bardzo ostrożne podejście do treści zeznań tych świadków i skrupulatne zestawienie ich ze sobą, wyjaśnieniami M. P. (1) oraz pozostałymi dowodami zgromadzonymi w tej sprawie. Sąd Rejonowy profesjonalnie podszedł do postawionego przed nim zadania i prawidłowo wywiązał się z obowiązku rzetelnej oceny dowodów, w tym zeznań małżonków T.. Tego samego nie można powiedzieć o apelujących, którzy zupełnie ignorowali wszelkie cechy zeznań tych świadków dyskwalifikujące ich wiarygodność, dostrzegając jedynie to, że zarówno Z. T., jak i M. T. (1) zapewnili, iż w ich obecności oskarżony nie spożywał alkoholu. Świadkowie nawet w tym aspekcie nie byli jednak tak zgodni, jak wskazywali obrońcy, gdyż Z. T. podał, że u niego w domu razem z podsądnym wypili szklankę piwa. Warto jeszcze zaakcentować nielogiczność wersji o planowanym nocnym spotkaniu obu tych mężczyzn na stacji benzynowej w sytuacji gdy Z. T. wczesnym rankiem miał się udać do pracy oraz co do braku jakiegokolwiek reakcji z jego strony na niespodziewanie zerwaną komunikację z oskarżonym.

Organ odwoławczy nie stwierdził naruszenia art. 410 kpk, ponieważ podstawę wyroku, wbrew odmiennym wskazaniom skarżącego, stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Warto jeszcze tutaj dodać, iż z naruszeniem art. 410 kpk mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko

<p>na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze dokonanie przez sąd oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji tego przepisu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt II AKa 57/21, Lex nr 3247537).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego adw. B. D.:</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego zarzucanego mu czynu</p> <p>Wniosek obrońcy oskarżonego adw. K. A.:</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami uregulowanymi w art. 7 kpk.</p>		

<p>Pozwoliła ona na niewątpliwie ustalenie, że M. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Sąd Okręgowy nie stwierdził powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w sposób oczekiwany przez apelujących.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk poprzez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a pominięcie okoliczności przemawiających na jego korzyść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził by doszło do naruszenia przepisu art. 4 kpk, ponieważ wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy adw. K. A., Sąd Rejonowy zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Warto jeszcze wyjaśnić, iż przepis art. 4 kpk określa jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, nakładającą na organy prowadzące postępowanie karne obowiązek respektowania zasady bezstronności. Przepis ten nie reguluje przebiegu procesu karnego, bowiem dopiero wykazanie obrazy przepisów szczegółowych może uzasadniać zarzut, iż powyższa norma gwarancyjna została naruszona – tym samym aby zasadnie, tym samym skutecznie</p>		

podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. Zarzut oparty na tej podstawie musi być ściśle określony, sprecyzowany, odnoszący się do naruszenia konkretnego przepisu procedury gromadzenia, przeprowadzania i oceny dowodów, procedury dokumentowania czynności organów procesowych, przestrzegania praw stron, a wreszcie poprawności orzeczenia i jego uzasadnienia - po to by wykazać, że w toku procedowania zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 259/18, opubl. Legalis nr 2123478). Obrońca oskarżonego, poza ograniczeniem się do podniesienia zarzutu, nie sprecyzował w czym jego zdaniem miałyby się przejawiać naruszenie przez organ meriti ogólnej normy postępowania wyrażonej w art. 4 kpk, stąd poczynienie przez Sąd odwoławczy bardziej precyzyjnych rozważań było wręcz niemożliwe. Nie bez znaczenia w omawianym kontekście było także to, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowisk obrońców odnośnie dokonania przez Sąd I instancji nieprawidłowej i sprzecznej z dyrektywami z art. 7 kpk oceny dowodów.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by w toku procedowania Sądu Rejonowego doszło do obrazy ogólnej reguły postępowania wyrażonej w art. 4 kpk. Z tego powodu nie było żadnych powodów uzasadniających wydanie przez organ odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego, czy też kasatoryjnego.		
Lp.	Zarzut	
3-3.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.: Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Znamiennym jest, iż w wymienionym przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o		

wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625). Wobec tego dla zasadności tego typu zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt V KK 233/21, Lex nr 3219932). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym ocenieniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które

należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. P. (1).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność powyższego zarzutu. W badanej sprawie nie zaistniały żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego. Wobec tego obiektywnie rzecz biorąc nie było powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w orzeczenie Sądu Rejonowego, które było całkowicie słuszne i prawidłowe.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.: Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony M. P. (1) w dniu 20 grudnia 2019 r. o godz. 01.57 w miejscowości W. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 2,5 promila alkoholu we krwi – w sytuacji gdy z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	materiału dowodowego nie wynika taka okoliczność	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Oceniając zasadność zarzutu z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych należy koniecznie pamiętać o tym, iż istota tego rodzaju zarzutu nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownej tezie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść, iż oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, bez wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKA 487/18, Legalis nr 2438327).</p> <p>Mając powyższe na względzie zgłoszony zarzut oceniono jako chybiony, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego, w części zasługującej na wiarę, jednoznacznie wynikało, iż M. P. (1) w dniu 20 grudnia 2019 r. o godz. 01:57 w miejscowości W. na wysokości stacji paliw (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 2,5 promila alkoholu we krwi. Ustalenia faktyczne poczynione</p>		

przez Sąd Rejonowy nie mogły zostać uznane za błędne albowiem opierały się w całości jedynie o tę część materiału dowodowego, jaka po weryfikacji uzyskała pozytywny wynik wiarygodności. Jedynie oskarżony, którego wyjaśnienia w tej części zostały zakwestionowane, podawał, że alkohol spożył dopiero na stacji benzynowej po dotarciu tam około godz. 01:57, zaparkowaniu i zgaszeniu silnika pojazdu. W sytuacji kiedy ten dowód osobowy został zdyskwalifikowany nie sposób oczekiwać by organ meriti na jego podstawie ustalał czas spożycia alkoholu przez M. P. (1), w zestawieniu z tym co wynikało z zeznań policjantów, świadka S. B., protokołu badania stanu trzeźwości oraz opinii biegłej S. P. w wersji retrospektywnej (wersja V z opinii pisemnej). Tak natomiast bezzasadnie zakładali apelujący, opierając kreowany w apelacjach stan faktyczny jedynie w oparciu o te dowody, jakie były korzystne dla ich klienta.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek ze zgłoszonych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia

<p>faktyczne odnośnie czasu spożycia alkoholu przez oskarżonego były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwne wskazania obrońców zasadały się jedynie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 kk poprzez błędne zastosowanie tego przepisu, wobec uznania, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się przestępstwa prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Decydując się na podniesienie w środku odwoławczym zarzutu obrazy prawa materialnego należy pamiętać o tym, że tego typu zarzut może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawnocarnej analizie</p>		

w aspekcie tego, czy ustalone przez sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu. Wobec tego jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 359/18, Legalis nr 2123398). W niniejszej sprawie obrona w apelacji podważyła zasadność dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i wobec tego jednocześnie zgłoszony zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 kk nie miał racji bytu. Podkreślić należy, że przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji odnośnie dopuszczenia się przez M. P. (1) przestępstwa z art. 178a § 1 kk były nieprawidłowe. Wiarygodny materiał dowodowy pozwolił bowiem na przyjęcie, że oskarżony spożył alkohol przed podjęciem kierowania pojazdem mechanicznym marki V. (...) w dniu 20 grudnia 2019 r. o godz. 01:57 w ruchu lądowym (tj. na drodze nr (...)) i w czasie tej czynności znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu

zasadny

z art. 178a § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Zarzut ten został podniesiony w sposób nieuprawniony, wobec kwestionowania przez apelującego ustaleń faktycznych poczynionych przez organ orzekający oraz poprzedzającą te ustalenia ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. K. A.: Rażąca surowość kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu – polegająca na orzeczeniu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres aż 5 lat oraz podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności środków		

karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w O..

Zgodnie z art. 42 § 2 kk sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem działania środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 kk. Podkreślić należy, że zgodnie z regulacją art. 43 § 1 kk wymienione w zdaniu poprzednim zakaz orzeka się w latach od roku do lat 15. Przy czym minimalną granicę zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przy przypisaniu sprawy przestępstwa z art. 178a § 1 kk stanowi okres 3 lat. Jednocześnie to sąd po rozpatrzeniu okoliczności danej sprawy określa długość zakazu prowadzenia pojazdów przy przestępstwie z art. 178a § 1 kk. Na gruncie kontrolowanej sprawy organ meriti słusznie stwierdził, że w stosunku do M. P. (1) konieczne jest orzeczenie okresu obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 5 lat. Oskarżony chociaż jest osobą niekaraną dotychczas za przestępstwa, przez szereg lat był wielokrotnie notowany jako sprawca wykroczeń drogowych, a ponadto przy przypisanym mu przestępstwie z art. 178a § 1 kk prowadził pojazd mechaniczny w stanie znacznej nietrzeźwości, przekraczającej prawie 5-krotnie próg, o którym mowa w art. 115 § 16 kk. W takim stanie podsądny stwarzał ogromne

zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Tak lekceważący stosunek do norm regulujących zasady ruchu drogowego wymagał odpowiednio ostrej reakcji ze strony organów wymiaru sprawiedliwości m.in. w postaci orzeczenia środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dłuższy niż ustawowe minimum. Wymiar tego środka karnego w wysokości 5 lat unaocznia zarówno M. P. (1) i społeczeństwu niedopuszczalność tego typu zachowań jakiego oskarżony dopuścił się 20 grudnia 2019 r. Plaga nietrzeźwych kierowców skłania też organy wymiaru sprawiedliwości do podejmowania surowej reakcji karnej na tego typu przestępstwa i to nie jedynie w zakresie wymiaru kary zasadniczej, ale również i środków karnych, jakich orzeczenie w tym wypadku jest obligatoryjne.

Sąd Okręgowy nie miał również żadnych zastrzeżeń do decyzji Sądu Rejonowego o zastosowaniu wobec M. P. (1) środka karnego, o którym mowa w art. 39 pkt 8 kk, tj. podania wyroku do publicznej wiadomości. Ten środek karny może być zastosowany przez sąd w każdym przypadku kiedy jest to celowe. Nie ma żadnej normy prawnokarnej zastrzegającej możliwość orzeczenia podania wyroku do publicznej wiadomości jedynie w wypadkach popełnienia przez danego sprawcę drugiego lub kolejnego przestępstwa, a więc nie stoi na przeszkodzie by zastosować ten przepis w sytuacji kiedy dana osoba po raz pierwszy dopuściła się popełnienia czynu zabronionego przez normy prawa karnego. Zbędne więc były rozważania obrońcy oskarżonego prowadzące się do stwierdzenia

braku podstaw dla orzekania środka karnego z art. 39 pkt 8 kk wobec sprawcy karanego po raz pierwszy. Zastrzec należało, że wymieniony środek karny wcale nie został wobec podsądnego zastosowany z uwagi na jego sytuację zarobkową, a dlatego że takie rozwiązanie było w tej konkretnej sprawie celowe. M. P. (1) w dniu 20 grudnia 2019 r. prowadził samochód w stanie nietrzeźwości blisko 5-krotnie przekraczającym granicę ustanowioną w art. 115 § 16 kk, stwarzając tym samym duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Takie bezmyślne, niebezpieczne zachowanie oskarżonego wymagało odpowiedniego ukarania i nie ma przy tym znaczenia, że M. P. (1) po raz pierwszy w swoim życiu dopuścił się popełnienia przestępstwa. Chodziło o zapoznanie lokalnej społeczności z reakcją karną jaką spotyka sprawcę tego typu czynów, z tak wysokim stężeniem alkoholu w organizmie. Widoczny jest tu aspekt prewencyjny kary. Rozwiązaniem słusznym i uzasadnionym było więc oprócz innych represji zastosowanych w zaskarżonym wyroku orzeczenie wobec oskarżonego również środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości. Przeciwnie stanowisko obrońcy, upatrującego nadmierną surowość takiego rozstrzygnięcia, było nieuzasadnione.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wysokości orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wymierzenie go w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oraz uchylenie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Zastosowane przez Sąd Rejonowy środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz podania wyroku do publicznej wiadomości były współmierne do wagi popełnionego przestępstwa, a ich orzeczenie było w okolicznościach kontrolowanej sprawy słuszne i wręcz oczekiwane. Wszystkie zastosowane wobec M. P. (1) środki karne wraz z wymierzoną mu karą zasadniczą winny spełnić stawiane im cele. Nie było więc powodów by organ odwoławczy ingerował w tę część zaskarżonego judykatu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońców oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Wymiar kary był dostosowany ze wszech miar do wszystkich okoliczności badanej sprawy i spełniał wszystkie cele kary. Wobec tego nie było żadnych powodów dla dokonywania jakiegokolwiek ingerencji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę za</p>

II instancję w kwocie 120 zł. Brak było w sprawie okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 624 § 1 kpk i zwolnienie oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak